

Уставни суд, Велико веће, у саставу: председник Суда др Драгиша Б. Слијепчевић, председник Већа и судије др Боса Ненадић, Катарина Манојловић Андрић, др Агнеш Картаг Одри, Предраг Ћетковић, Сабахудин Тахировић, Братислав Ђокић и мр Томислав Стојковић, чланови Већа, у поступку по уставној жалби Марка Васића, Владе Јовановића, Чедомира Мирковића, Јована Паунковића, Милорада Станимировића, Горана Станојковића, Радета Додића, Драгише Јевтића, Милорада Стојковића, Зорана Ивковића, Живојина Трајковића, Живорада Перића, Југослава Савића, Видослава Анђелковића, Предрага Станковића, Драгана Костића, Миодрага Митића, Велимира Антанасијевића, Јовице Цветковића, Милорада Перића, Млађана Цветковића, Велибора Васића, Радомира Насковића, Југослава Максимовића, Мирољуба Јевтића, Зорана Симоновића, Славише Насковића, Драгана Трајковића (село Ајновце), Млађана Павића, Драгана Трајковића (село Беривојце), Светислава Михајловића, Зорана Арсића, Видосава Миљковића и Градимира Јордановића, свих из Косовске Каменице, Небојше Николића, Небојше Тошића, Звонка Загорца, Бобана Вељковића, Саше Јововића, Миодрага Бојковића, Синише Васића, Јовице Марковића, Бранислава Ранђеловића, Радивоја Цветковића, Драгана Митровића, Олгице Тошић, Бобана Станковића, Предрага Младеновића, Данка Мијајловића, Бобана Маринковића, Слободана Тонића, Ивана Милановића, Војислава Тонића и Дејана Илића, свих из Ниша, Светомира Ранђеловића, Драгана Тричковића, Боре Петровића, Богољуба Игића, Радојице Митића и Живојина Гвозденовића, свих из Беле Паланке, Љубише Ђорђевића, Дејана Филиповића и Млађана Пејчића, свих из Гациног Хана, Миће Ђорђевића и Драгана Михајловића, обојице из Београда, Сретена Наћковића, Дејана Демировића и Новице Николића, свих из Нишке Бање, Јовице Петковића из Урошевца и Новице Симоновића из Врања, на основу члана 167. став 4, а у вези са чланом 170. Устава Републике Србије, на седници Већа одржаној 10. јула 2013. године, донео је

ОДЛУКУ

1. Усваја се уставна жалба Марка Васића, Владе Јовановића, Чедомира Мирковића, Јована Паунковића, Милорада Станимировића, Горана Станојковића, Радета Додића, Драгише Јевтића, Милорада Стојковића, Зорана Ивковића, Живојина Трајковића, Живорада Перића, Југослава Савића, Видослава Анђелковића, Предрага Станковића, Драгана Костића, Миодрага Митића, Велимира Антанасијевића, Јовице Цветковића, Милорада Перића, Млађана Цветковића, Велибора Васића, Радомира Насковића, Југослава Максимовића, Мирољуба Јевтића, Зорана Симоновића, Славише Насковића, Драгана Трајковића, Млађана Павића, Драгана Трајковића, Светислава Михајловића, Зорана Арсића, Видосава Миљковића и Градимира Јордановића, Небојше Николића, Небојше Тошића, Звонка Загорца, Бобана Вељковића, Саше Јововића, Миодрага Бојковића, Синише Васића, Јовице Марковића, Бранислава Ранђеловића, Радивоја Цветковића, Драгана Митровића, Олгице Тошић, Бобана Станковића, Предрага Младеновића, Данка Мијајловића, Бобана Маринковића, Слободана Тонића, Ивана Милановића, Војислава Тонића, Дејана Илића, Светомира Ранђеловића, Драгана Тричковића, Боре Петровића, Богољуба Игића, Радојице Митића, Живојина Гвозденовића, Љубише Ђорђевића, Дејана Филиповића и Млађана Пејчића, Миће Ђорђевића, Драгана Михајловића, Сретена Наћковића, Дејана Демировића, Новице Николића, Јовице Петковића и Новице Симоновића и утврђује да је пресудом Основног суда у Нишу П. 6602/10 од 24. маја 2010. године и пресудом Апелационог суда у Нишу Гж. 4153/10 од 17. новембра 2010. године повређено право подносилаца уставне жалбе

на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије, док се у преосталом делу уставна жалба одбацује.

2. Одлуку објавити у „Службеном гласнику Републике Србије”.

Образложење

1. Марко Васић и други подносиоци уставне жалбе наведени у уводу и изреци су 9. фебруара 2011. године, преко пуномоћника Мирјане Д. Ристић, адвоката из Ниша, поднели Уставном суду уставну жалбу, против пресуда наведених у тачки 1. изреке, због повреде начела забране дискриминације и права на правну сигурност као елемента права на правично суђење, из члана 21. и члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Допуном уставне жалбе од 9. јуна 2011. године подносиоци су у односу на оспорене акте истакли и повреду права на једнаку заштиту права из члана 36. став 1. Устава.

2. Уставни суд је, на седници одржаној 26. септембра 2012. године, донео Одлуку Уж-5178/2010 којом је усвојио уставну жалбу Горана Козића и других подносилаца уставне жалбе из тог предмета, утврдио да су пресудама Општинског суда у Нишу П. 7039/09 од 23. октобра 2009. године и Вишег суда у Нишу Гж. 1005/10 од 30. марта 2010. године повређена права тих подносилаца уставне жалбе на правично суђење и на једнаку заштиту права, зајемчена одредбама члана 32. став 1. и члана 36. став 1. Устава, те је одлучио да се ова одлука објави у „Службеном гласнику Републике Србије” као правичан вид задовољења подносилаца уставне жалбе због констатоване повреде наведених уставних права.

Уставни суд је из садржине уставне жалбе и на основу увида у приложене доказе, утврдио да су подносиоци ове уставне жалбе у парничном поступку који је претходио уставносудском, били у идентичној чињеничној и правној ситуацији као и подносиоци уставне жалбе у предмету Уж-5178/2010.

Полазећи од наведеног, Уставни суд је оценио да је оспореном пресудом Основног суда у Нишу П. 6602/10 од 24. маја 2010. године и оспореном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж. 4153/10 од 17. новембра 2010. године, подносиоцима уставне жалбе повређено право на правну сигурност као елемент права на правично суђење, зајемченог чланом 32. став 1. Устава. Оваква одлука је утемељена на разлозима датим у образложењу Одлуке Уставног суда Уж-5178/2010 од 26. септембра 2012. године, која је објављена у „Службеном гласнику Републике Србије”, број 102/12 и на веб-сајту Уставног суда (www.ustavni.sud.rs).

3. На основу изложеног и одредбе члана 89. став 1. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС”, бр. 109/07, 99/11 и 18/13 – Одлука УС), Уставни суд је уставну жалбу усвојио, одлучујући као у првом делу тачке 1. изреке.

4. Полазећи од свог става према којем се благовременост накнадног поднеска у којем се истиче нови захтев о коме Уставни суд треба да одлучи, по правилу везује за датум тог предаје тог поднеска, а имајући у виду да су подносиоци повреду права на једнаку заштиту права у односу на оспорене пресуде истакли тек у допуни уставне жалбе од 9. јуна 2011. године, Уставни суд је оценио да је захтев за разматрање навода о повреди овог права неблаговремен, будући да је поднет након протекла рока прописаног чланом 84. став 1. Устава.

Стога је Уставни суд, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 2) Закона о Уставном суду, одбацио уставну жалбу као неблаговремену у делу у којем је истакнута повреда права из члана 36. став 1. Устава, одлучујући као у другом делу тачке 1. изреке.

5. Оцењујући наводе уставне жалбе о повреди начела забране дискриминације из члана 21. Устава, Уставни суд је оценио да нема основа за тврдње да су оспореним пресудама подносиоци уставне жалбе на било који начин дискриминисани због неког личног својства, нити су пружени било какви докази у том смислу. Како у уставној жалби нису пружени докази да је подносиоцима због неког личног својства повређено људско или мањинско право зајемчено Уставом, што је неопходна претпоставка да би се могла утврдити повреда принципа забране дискриминације, Уставни суд је уставну жалбу у том делу одбацио, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 7) Закона о Уставном суду, одлучујући као у другом делу тачке 1. изреке. При томе, Уставни суд је имао у виду одлуку Европског суда за људска права у предмету Вучковић и др. против Србије, 17153/11 од 28. августа 2012. године, којом је утврђена повреда забране дискриминације из члана 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода у вези са чланом 1. Протокола 1. уз наведену европску конвенцију (заштита имовине), али из другачијих разлога од оних који су наведени у овој уставној жалби, тако да је у том делу уставна жалба одбачена, а што не може имати утицаја на обавезу државе да поступи у складу са одлуком Европског суда за људска права према свима којима нису исплаћене „ратне дневнице”, па и према подносиоцима уставне жалбе.

6. Имајући у виду да је, у конкретном случају, Уставни суд оценио да оспореним судским одлукама материјално право није примењено на штету подносилаца уставне жалбе, односно да је оспорена другостепена пресуда заснована на уставноправно прихватљивој примени меродавног права, то Суд налази да објављивање ове одлуке у „Службеном гласнику Републике Србије” представља правичан вид задовољења подносилаца уставне жалбе због утврђене повреде права, сагласно одредби члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, те је одлучио као у тачки 2. изреке.

7. С обзиром на наведено, Уставни суд је, на основу одредаба члана 42б став 1. тачка 1), члана 45. тачка 9) и члана 46. тачка 9) Закона о Уставном суду, као и члана 84. Пословника о раду Уставног суда („Службени гласник РС”, бр. 24/08, 27/08 и 76/11), донео Одлуку као у изреци.

Број Уж-593/2011

Председник Већа,

др Драгиша Б. Слијепчевић,